

T'ENYORO, ÍNDIA

I és que no puc deixar de pensar en tu...

Ni una imatge ni mil paraules poden fer palès el que ens has ofert, l'experiència viscuda, l'embriaguesa de sensacions...

En les salutacions, tot pronunciant "Namasté" alhora que s'ajunten les mans i s'inclina suaument el cos com si d'una pregària es tractés.

Em meravella la teva hospitalitat i generositat, l'acolliment amb què ens vas rebre, la teva senzillesa, humilitat i humanitat...

Enyoro les vostres pells brunes, els ulls foscos que projecten mirades penetrants, encuriosides cap a nosaltres, amb la mateixa xafarderia que els nostres ulls il·luminats us descobreixen.

No volem deixar d'observar-vos, per no perdre'n cap detall...els cabells negres, brillants, plens de força, els llavis molsuts que dibuixen somriures tímids...ingredients que culminen en unes fesomies belles, bellíssimes.

Les vestimentes de colors vius i llampants que animen l'esperit i embolcallen els vostres cossos...i els bindis, d'infinite formes i de tots colors que decoren els vostres fronts.

Els infants, sovint fills de famílies esquinçades, que busquen una mà on aferrar-se i un coll d'on penjar-se...encara sento l'escalfor de les seves abraçades...quanta tendresa!

Són tants els sentiments que es desperten...

I les vostres pregàries...sospito d'agraïment per la vida i alhora, de súplica per un món millor.

Trobo a faltar l'olor del sàndal i els collarets de calèndules de color taronja peregrí, sovint ofrenes als vostres Déus...i els pètals, com si d'una fina pluja es tractés.

La remor de l'aire quan ensopega amb les pales del ventilador per a compensar el clima calorós i humit.

L'arròs i les lleties sempre condimentades amb espècies que aconseguen un gust tan intens com característic.

La bullícia del tràfic, les feixugues pedalejades dels conductors de rickshaws, l'eixordador so dels clàxons i la fauna que pastura tranquil·lament enmig d'aquest enrenou en perfecte harmonia i respecte.

Admiro la vostra senzillesa i fortalesa per a no defallir i treballar de valent tot cultivant la vostra fe.

Sento nostàlgia al recordar les anècdotes, les rialles, les mirades còmplices amb els companys i amb la nostra nova família, fruit de la convivència i en alguns moments, fruit també de "fer l'indi".

I em revelo contra els indignes contrastos que van des de la riquesa i la pobresa, passant per l'abundància i la necessitat, fins a les olors i les ferums...moltes vegades miralls d'injustícies.

I és que un plançó ha germinat dins de cadascú de nosaltres per a gestar l'esperança i la il·lusió en un món farcit de desigualtats.